

Doctor Who

Jednotky a nuly

Doktor a T.A.R.D.I.S.

Doktor lietal z jednej strany T.A.R.D.I.S. na druhú. Jeho pohyby nemali žiadnu logiku. Behá okolo ovládacej konzoly a stláča všetky možné tlačítka, ktoré tam má a ťahá za dake páčky. Potom skontroluje hodnoty a zas uteká zatiahnuť za páčku. Tento krát ale potiahol 3- krát a T.A.R.D.I.S. sa málanko otriasla. Zrazu Amy, ktorá sa na pobiehajúceho Doktora zaujate ale pri tom vystrašene díva vykrikla: „Doktor! Čo sa to deje?!“ Ani sa nezastaví a ďalej lieta okolo ovládacej konzoly ako splašený: „Nemôžem ovládať T.A.R.D.I.S., letí si kam chce a vôbec nereaguje!“ Amy sa najskôr vystrašila, ale potom ju napadlo, že si z nej Doktor len uťahuje. Pozrela sa naňho škaredým a nahnevaným výrazom akoby ho chcela prekliat: „Doktor! Nerob si zo mňa srandu! Toto nie je vôbec vtipne!“ nakoniec odvetila pokiaľ sa snažila držať zábradlia aby nespadla na podlahu. V tom sa ale T.A.R.D.I.S. otriasla ešte viac a to už donútilo pribehnúť aj Roryho, ktorý sa tiež neubránil otázke, „Čo sa to tu deje?!“. A v tom sa T.A.R.D.I.S. otriasla takou silou, že všetci popadali na zem. Amy si udrela hlavu a omdlela. Doktor s Rorym sa ňou hneď rozbehli dúfajúc, že sa jej nič nestalo. V tom sa T.A.R.D.I.S. upokojila.

„Amy, Amy!! Preber sa!!“ obaja na ňu hovoria a snažia sa ju čo najrýchlejšie prebrať. Po malej chvíľke pomaly otvára oči a celá omámená si uvedomuje, že ju bolí hlava. Chvíľku len nemo sedí a pozerá okolo seba. „Čo sa asi stalo?“ Pýta sa sama seba otázku, na ktorú nemá žiadnu odpoveď. Potom si nahmatala boľavé miesto a usúdila, že tam bude mať poriadnu hrču. Rory jej pomáha sa posadiť a pýta sa, či je v poriadku. Obzerá sa okolo seba a škúli na každý kút v miestnosti: „Niečo nie je v poriadku, niečo podstatné mi uniká.“ Doktor s Rorym na ňu nechápavo, ale neodvážia sa povedať ani slovo. Len tam tak nemo kľačia na zemi a pozerajú na ňu akoby na nej bolo niečo zvláštne. Jej oči sledovali naozaj všetko v miestnosti. Každý detail T.A.R.D.I.S., každý záhyb, šraubú, zábradlie, lanká. Až sa jej pohľad uprel na Doktorovu tvár. Bola tak zvláštna. Vída ju často a i tak bola úplne iná ako predtým. Vedela, že je to on. Ale aj tak bol niečím úplne iný. Chvíľku pozerala na jeho tvár ako by na nej mal niečo, čo nie je vidieť, ale i tak to tam cítiť. A v tom si to Amy konečne uvedomila. „Doktor! Ty si kreslený! Vyzeráš ako kreslená postavička s animovanej rozprávky!“ Doktor s Rorym sa na seba pozreli a obaja sa zarazili. „Ako sme toto mohli prehliadnuť?“ spýtal sa Rory. Doktor sa prehrabol vo svojom šialenom účese. Postavil sa na nohy a začal si pozorne prezeráť svoje ruky a nohy. Uprel pohľad na Amy potom na Roryho a začal sa tešiť. Bez menšieho zaváhania sa rozbehol k ovládacej konzoly T.A.R.D.I.S. ako by ho práve napadlo niečo, čo mu celý čas unikalo. A aj to tak je! Behá sem a tam okolo celej konzoly a neustále si ju prezerá. „Ty krásko!“ hovorí, „takúto som ťa ešte nevidel! Si úplne iná, kreslená, celá farebná... úžasné... sluší ti to! To si urobila schválne, že áno?!“ Zatiaľ čo sa Doktor krútil okolo konzoly Amy s Rorym sa naňho divne pozerali a krútili hlavami. „Hej Doktor!“ – ozvala sa zrazu Amy, „Ako môžeme byť kreslený? To nie je možné! Sme snáď na nejakej kreslenej planéte na okraji vesmíru, ktorá je celá rúžová a žijú na nej malé žuvačky?!“ Doktor sa na ňu pozrel a bez seba menšieho zaváhania sa rozbehol k dverám T.A.R.D.I.S. a vykukol von.

Rory a Amy sa ani chvíľku nezdržovali na svojom mieste a už boli obaja nalepený na jeho ramenách. Celý zvedavý, čo sa asi tak môže skrývať na kreslenej planéte, vykukli všetci traja z dverí von. Amyne rozprávkové očakávania sa rozpadli v okamžiku keď uvidela pred sebou prázdno, ktoré viedlo tam, kam ani jeden z nich nedoviedel. Prázdno! Úplne obyčajné prázdno. Žiadne stromy, žiadne ulice alebo domy. Žiadne lúky alebo krovia. Nič, nič vyplňovalo túto zvláštnu krajinu. Len akési biele prázdno, ktoré sa zdalo byť nekonečné. Doktor sa na nich pozrel a hneď celý natešený vybehol von ako by to robil stále. „Nestojte tam Pondáci!!“ zakričal, „Sme kreslený a pred nami je veľké neznáme Nič a to musíme rozhodne preskúmať!“ Amy a Rory sa na seba pozreli, usmiali sa a rozbehli sa za Doktorom, ktorý si práve vytiahol svoj sonický šraubovák a začal všetko to Nič okolo seba sonikovať akoby by si myslel, že sa v tom skrýva niečo, čo nechce byť videné. Hneď ako k nemu dobehli osonikoval ich a v zapätí aj seba. To všetko v sprievode neustálych pohľadov okolo seba a skúmaného pohľadu. V tom uprel svoj pohľad na šraubovák, „Asi sme naozaj kreslený, doslova kreslený, a úplne v poriadku!“ usmial sa a rozbehol sa akýmsi smerom preč od T.A.R.D.I.S. Amy s Rorym sa za ním hneď rozbehli a dúfal, že nájdu niečo čo by si mohli vziať domov. „Bolo by fajn mať doma niečo kreslene. Čo myslíš Amy?“ povedal Rory. Amy len pokrčila ramenami a ďalej sledovala Doktora, ktorý sa im už strácal z dohľadu. Keď ho opäť dobehli, uvedomili si, že pred ním stojí niečo zelené.

Malé zelené potvory, ktoré sa zdali neškodné. Len tak bezradne stáli a nič nerobili. Bolo až zamrazujúce a znepokojujúce ako tam bezradne stáli. Dokonca aj Doktor nemohol skryť svoj strach. Alebo to tak podľa Amy aspoň trochu vyzeralo ako strach.

Chybný kód

„Čo to je? Sú to mimozemšťania? Sú dobrý? Alebo nám niečo spravia? Videl si ich už?“ Vyhŕkla naraz Amy, ktorá si obyvateľov ružovej planéty predstavovala úplne inak. „Čo sú zač?“ pridala sa hneď Rory. Doktor, ktorý si zelené príšery už sonikoval sa na nich pozrel a s vytešeným, ale pri tom trošku ustráchaným pohľadom odpovedal „Nie, nič nám nespravia, oni neexistujú. Vôbec tu nie sú. Vlastne sú Nič, ako všetko čo tu je, aj my sme Nič rovnako ako T.A.R.D.I.S. je Nič. Sme Nič uprostred Ničoho!“ V tom skoval sonický šraubovák do kapsy a usmial sa na nich. Zmätená Amy zo seba vydala len „Však – ale – to – čože?“ A pri tom sa tvárila ako by tomu všetkému chápala. „Ako nemôžu existovať keď ich tu všetci traja zreteľne vidíme a môžeme sa ich aj dotknúť? To nedáva význam.“ Snažil sa zapojiť do rozhovoru aj Rory, ktorý mal vlastne pravdu. Ale Doktor sa len usmial.

V tom všetci dostali nutkanie pozrieť sa zas na zelené postavičky pred sebou a pozorne ich pozorovať. Mali pocit, akoby chceli niečo urobiť, ale niečo im v tom bránilo. Vyzerali úplne bezmocne, ale i tak nebezpečne. „Doktor, mám pocit, ako by nám chceli niečo povedať.“ nakoniec povedala Amy. Doktor k ním pristúpil bližšie a začal si každého z nich dôkladne jednotlivo prezeráť. Prechádzal sa medzi

nimi akoby to boli sochy alebo nejaké plyšové hračky pre malé deti. Nakoniec sa u jedného zastavil a opäť vytiahol svoj sonický šraubovák z kapsy v saku a začal ho pomaly, ale podrobne sonikovať.

Hneď ako šraubovák získal nejaké údaje pozrel sa na ne. „Máš pravdu Pondovka, niečo hovoria.“. Amy sa hneď usmiala a ruky si založila k prsiam aby s nej mali dojem, že všetkému dobre rozumie a vie čo sa tu deje. Myslela, že toto všetko je len nejaká doktorova hra. Že on dobre vie kde sú a len si s nich robí srandu. Predsa len Doktor je trochu bláznivý a nevyspytateľný. Rory len ticho pozeral na zelené postavičky pred ním, a premýšľal či bol naozaj dobrý nápad vydať sa na cesty s nimi.

Doktor sa pozeral na údaje v šraubováku a zrazu sa rozbehol k T.A.R.D.I.S. Amy a Rory ho hneď nasledovali v predtuche, že asi na niečo dôležité prišiel. Doktor hneď všetky údaje zo šraubováku preniesol na skener T.A.R.D.I.S. a snažil sa vyznať v zvláštnych zápisoch. „Čo to je?“ spýtala sa Amy. „Vyzerá to ako nejaký zápis“ ozval sa Rory. „Správne Riman, je to zápis.. presnejšie kód neboli počítačový script“. „Počítačový script?“ pýta sa Amy, „Ako to môže byť počítačový script?“. „To neviem, ale skúsím to zistiť!“ odpovedal Doktor a v zapätí vytiahol zas sonický šraubovák a namieril ho na skener.

Na skenery sa zrazu objavil čitateľný text s presnými pokynmi čo robiť. „Chyba 232. Prosím kontaktujte majiteľa projektu End Drawing.“ Všetci na to nejaký čas pozerali až sa nakoniec Doktor presunul k ovládacej konzoly T.A.R.D.I.S. Zistil však, že sa stále nedá ovládať, čo mu dost vrtalo hlavou. „Prečo my to robíš?“ nakoniec povedal a na okamžik sa niekam stratil. Keď sa vrátil držal v rukách akúsi veľkú knihu. Bola celá od prachu a Amy sa domnievala, že doktor ju nepoužil už stovky rokov ak ju vôbec niekedy použil. Nebola to len tak náhodná kniha z jeho knižnice, ktorú má v T.A.R.D.I.S., bola to kniha v ktorej boli telefónne čísla zo všetkých dimenzií a všetkých možných časov a priestorov. Otvoril ju a chvíľu v nej listoval. Až konečne našiel čo hľadal. Vykrikol od radosti a rozbehol sa za Amy a Rorom, ktorý naňho pozerali ako sochy. „Pozrite, ja som to vedel, End Drawing. Je to spoločnosť akýchsi dvoch vedcov, ktorý sa snažia o vedecký pokrok. Nič zvláštne. Ale raz som o tom niekde počul.“ „Nič zvláštne? Tak prečo nás tie zelené potvory smerujú práve k nim?“ namietla Amy. Doktor mykol plecami a pýtal si Amyn telefón. Vyšiel von vytočil číslo, ktoré našiel v zozname a čakal kým sa mu niekto ozve.

Labolatórium

Je pár minút po polnoci a Matt si práve dáva svoju druhú kávu za poslednú hodinu. Pozerá von oknom a čaká, kým sa dokončí načítavanie jeho dnes posledného pokusu o spustenie programu. Keď to už ako aj pri predošlých pokusoch začalo vyzeráť tak, že sa to opäť nepodarí a on bude zas všetkým kolegom vedcom pre smiech a nič viac, zrazu sa stalo niečo, čomu vôbec neveril, ale i tak v to dúfal. Načítanie skončilo a v momente sa hneď vyplo aj s celým programom, rovnako ako i pri predošlých nevydarených pokusoch. Matt si s toho ani nič nerobil. „Ja som to vedel. Vždy to tak dopadne. Nikdy to nejde tak, ako to ísť má.. prečo sa s tým ešte vôbec trápim?!“ Chytil do ruky pohár s kávou a dopil ju na ex. Postavil sa a išiel odniesť hrnček do kuchynky, ktorá bola hneď vedľa jeho pracovne. Prišiel

k dverám od pracovne, chytil kľučku a pootvoril dvere, ktoré viedli na dlhú temnú chodbu. Matt si v nej často zapaloval fajku, keď bol v práci dlho alebo na niečo čakal. Bolo s nej cítiť vôňu tabaku. Spomenul si na svoju ženu a deti, ktoré ho čakajú doma a zatúžil po okamžitom návrate domov.

Po čerstvom jedle od jeho pani. „Ach, pečieš tie najlepšie koláče drahá.“ Nahlas si povzdychol. Vyrovnal sa a zhlboka vydýchol. Otvoril dvere do chodby tak, aby sa cez ne mohol dostať von. Už sa chystal vykročiť a v tom ho čosi vyrušilo. „Čo to bolo?“ Zľakol sa a obzrel sa hneď za seba na počítač.

Na jeho obrazovke, na ktorej ešte pred momentom prebiehalo načítavanie sa zrazu objavilo niečo zvláštne. „Čo? Čo to je?“ Zašomral si popod nos a skoro pustil pohár z dopitej kávy na zem. Rozbehol sa späť k počítaču, hrnček položil na stôl a ani sa nepozrel či ho položil dobre. Skoro spadol na zem.

Pozeraúc na obrazovku si pomaly sadal na stoličku a nechápal. Pozrel sa lepšie na obrazovku a neveril svojim očiam. Na jeho obrazovke, na ktorej ešte pred chvíľkou nebolo absolútne nič sa zrazu objavili malé zelené postavičky, ktoré sa mihali sem a tam po celej obrazovke a vydávali akési strašné a nepríjemné zvuky a pod ich rukami všetko mizlo nevedno kam.

„To, to nie je možné! Ja, ja som to snáď dokázal? Ono to naozaj funguje? Konečne nebudem všetkým pre smiech!“ raduje sa ako malé dieťa. Niet pochýb o jeho radosti keď to bol práve on, kto tento experiment zmenil na doteraz najlepší a najpodstatnejší objav a pokrok v technike a vede za posledných x rokov. I cez ich hrozivé počínanie a nepretržité mihanie a pišťanie však nemohol skrývať svoje nadšenie z naozaj perfektne odvedenej práce. „Sú tak rozkošné a malinké...“ – zrazu povedal „Tie nekonečne dlhé dni a noci strávené nad písaním kódov, počítaním rôznych rovníc, kreslení návrhov a robením zdĺhavých pokusov nakoniec nevyšli na zmar!!“ nadšene vykrikoval a ďalej pozeral na mihajúce sa zelené potvorky na obrazovke. Bez mrknutia oka sedel na stoličke a pozeral na obrazovku s otvorenými ústami a plný nadšenia. „Konečne ma budú brať ako vedca a budem sa môcť postarať o ženu a deti a budeme si môcť všetko dovoliť a nie sa stále obmedzovať. Budeme si môcť dopriať všetko na čo len pomyslíme!“ Jeho nadšenie s výtvoru na ktorom tak dlho pracoval už presahovala všetky medze. Jediné čo bolo naozaj neznesiteľné, boli ich uši - boľavé zvuky, ktoré vydávali. Matt sa domnieval, že to bude nejaký ich spôsob komunikácie. V moment, keď už si myslel, že toto písanie nikdy neprestane, zrazu skončilo. Malé zelené postavičky, ktoré ešte pred stotinou sekundy behali sem a tam po celej obrazovke a pišťali o sto šesť zrazu ostali stáť na mieste a boli úplne ticho.

Divná búdka

V Mattovej pracovni ostalo hrobové ticho až mu po chrbte prešiel mráz. „Čo sa do paroma stalo?! Vykrikoval Matt, „Skener je v poriadku, dióda svieti na zeleno, smyčka je zapojená správne a počítač tiež ide ako má. Že by sa niečo stalo s programom? To je ale predsa nemožné! Po toľkých pokusoch, skúškach a testoch...“ a v tom ho prerušil zvláštny a málanko nepríjemný zvuk, ktorý vychádzal z reproduktorov počítača. Keď si uvedomil, že tento zvuk je určite v jeho programe okamžite uprel pohľad na obrazovku. „Snáď je to nejaká ďalšia fáza? To predsa nedáva zmysel.“ Pomyslel si. Uprel svoj pohľad lepšie na obrazovku a v tom sa medzi malými zelenými postavičkami objavilo akési biele

blikajúce svetlo. Chvíľku bez slova sedel a pozeral čo sa to deje a snažil sa prísť na to ako sa to stalo.

Postupne sa začali objavovať akési obrisy nejakej modrej búdky a to všetko v sprevádzaní toho zvuku. Ani nestihol uvedomiť čo sa vlastne deje a búdka tam už bola v plnej kráse a Matt len ďalej nemo pozeral na obrazovku. Bola to modrá policajná búdka z 50-tich rokov. Stála tam bez hybne uprostred obrazovky a kúsok od nej stáli zelené príšery, ktoré vyzerali akoby búdku ani nevideli. Čakal čo sa bude diať ďalej. Ale nič neprichádzalo. Ako sa búdka objavila tak aj zostala stáť a nič viac sa s ňou nedialo. Po chvíľke si začal myslieť, že to tak už zostane a tak sa rozhodol podniknúť určité kroky.

Hneď ako sa spamätal zo šoku, vyskočil zo stoličky a začal všetko kontrolovať. Behal z jednej strany miestnosti na druhú ako pojašený a prechádzal si všetky možné zápisky ktoré našiel a popri tom si mumlal, „Toto predsa nie je možné! Takto to nemá byť.“ Ako by tiež mohlo. Veď len pred dvoma dňami sa mu konečne podarilo doprogramovať tie malé zelené postavy a ani nie pred 5-timi minútami sa mu podarilo celý program spustiť úplne bezchybne. Dokonca ani počítač nepripúšťal existenciu modrej policajnej búdky, ktorá je na obrazovke jasne vidieť. Rýchlo vzal telefón, ktorý ma položený na svojom pracovnom stole a zavolať svojmu kolegovi Stevenovy, ktorý mu na projekte dlho pomáhal do kancelárie, aby sa ho na to spýtal. Domnieval sa, že by o tom niečo mohol vedieť. Alebo s tým má aj niečo spoločné. Steven bol už ale dávno preč, a preto nedvíhal telefón. Matt sa tomu vôbec nedivý. Všetkým už bola hlboká noc a len on je taký blázon, aby v práci ostával tak dlho. Hneď ako zložil telefón si uvedomil, že od teraz je na vyriešenie záhady okolo modrej búdky sám.

Prvé čo ho napadlo bolo znovu skontrolovať skener. Čo bolo asi dosť zbytočné, keďže skener ešte nebol dokončený. Mal malú, ale pri tom podstatnú závalu, ktorá bráni jeho použitiu. Ale i tak vyzeralo všetko v poriadku a tak hľadal ďalej. Premýšľal či na niečo nezabudol v kóde programu, alebo niečo nezapojil zle. Ale všetko vyzeralo. Nakoniec ho napadla myšlienka, že sa niekto vkradol do jeho pracovne a niečo pozmenil. Táto myšlienka bola ale úplne nezmyselná. Pretože v tejto budove pracuje len on a jeho kolega Steven. A ten kto by sa sem chcel vlámať by musel prejsť najskôr cez vrátnicu, na ktorej bol robot, ktorý pustil len V.I.P. hostí, ktorých si pozvali oni sami. A aj ak by toto náhodou niekto nejako obišiel, musel by čeliť ďalším rôznym nástrahám profesorov, ktoré tvorili ťažké hlavolamy, hádanky, prekážky a plno iných vecí cez ktoré sa dokázali dostať len oni dvaja. Bolo nemožné, aby sa tam niekto vkradol! A tak si celý zúfalý opäť sadol na stoličku a ďalej pozeral na obrazovku v snahe na niečo nové prísť.

Nečakané zvonenie

Celý zničený a sklamaný sedí na stoličke upnutý pohľadom na obrazovku a premýšľa, čo sa stalo, čo by ešte mohol skontrolovať. V tom ho vyruší kreslená hlava ktorá zrazu vykukla z modrej búdky. Od prekvapenia takmer spadol. Len tak, tak, si udržal rovnováhu a spozornel. Začal si poriadne prezeráť čo to vlastne na jeho obrazovke je. Bola to ľudská hlava s hnedými vlasmi, šíleným účesom, úzkou tvárou a vytešeným výrazom. Po chvíľke pozorovania prvú hlavu nasledovali ďalšie dve.

To ho prekvapilo ešte viac, až skoro prestal dýchať. Poškrabal sa na hlave, pretrie si oči rukami, 2x zamrká a pozrie sa na obrazovku ešte raz aby sa uistil, že to čo tam vidí sa naozaj deje. Jedna s hnedými vlasmi, druhá blondávä a tretia bola úplne iná, pomyslel si. Na rozdiel od tých dvoch má táto hlava dlhé vlasy, ktoré sú ryšavé a nápadne sa podobá mladému dievčaťu, ktoré pred nedávnom bývalo naproti. Matt ani chvíľu neváhal a pustil sa do hľadania chýb v programe s myšlienkou, že mu toto nemilé prekvapenie pripravil jeho kolega Steven, ktorý sa v takýchto vtipoch doslova vyžíva.

Pohodlne sa usadil v stoličke, zobral si svoje dioptrické okuliare a začal sa hrabať v kódoch, riadok po riadku a hľadal všetko podozrivé. Bol tak zaujatý prácou ohľadne vyriešenia záhady o tajomnej modrej policajnej búde, že si ani nevšimol, že na obrazovke sa opäť čosi deje. Celý utopený v rovniciach, scriptoch a rôznych papieroch sa snaží prísť na chybu. V čom ho zrazu vyruší akýsi zvuk. Tento zvuk však dobre pozná. Počul ho už mnoho krát, ale teraz akoby úplne zabudol čo ten zvuk vydáva. Prvé čo ho v ten moment napadlo, bolo pozrieť sa na obrazovku. Bol tak zaskočený tým, čo tam uvidel, že sa mu takmer zastavilo srdce.

Na obrazovke sa objavili tie samé tri hlavy, až na to, že mali ľudské telá. Úplne dokonalé ľudské telá. Neboli to, žiadne nepodarené napodobeniny. Postávali v strede obrazovky a mávali na Matta ako by mu chceli niečo povedať. Vyzeralo to naozaj hrozivo, ale hneď sa upokojil a začal sa zas sústrediť.

Pozrel sa na obrazovku lepšie a pozorne si tieto tri postavy prehliadal. Po chvíľke si všimol, že tá najvyššia postava s nich má čosi v ruke. Keď sa lepšie zadíval, uvedomil si, že je to telefón. A v ten moment mu došlo, že presne to vydáva ten známy zvuk v jeho pracovni. Zakrútil hlavou a v duchu si povedal „Je to len náhoda nič viac, len hlúpa náhoda! Určite to musí mať nejaké rozumné vysvetlenie, alebo sa mi to len sníva.“. V tom uprel svoj zrak na telefón, ktorý má položený hneď vedľa obrazovky, chvíľku zaváhal a zdvihol ho.

Telefonát

Telefón zvonil. Zvonil už tak dlho, že Doktor už takmer zložil a chystal sa vytočiť druhé číslo, ktoré je uvedené v zozname. Jeho počínanie však prerušil akýsi hlas, ktorý sa náhle ozval s telefónu.

„Haló? Je tam niekto?“ ozval sa Matt. „Tu Doktor. Počujeme sa? Dovolali sme sa správne do End Drawing?“ odpovedal bez zaváhania Doktor. „No.. Á- áno, samozrejme. S čím vám môžem pomôcť?“ hneď odvetil Matt. Doktor ho ani nenechal dokončiť vetu a už zas sa na niečo pýtal „Mohli by sme hovoriť s majiteľom a hlavným programátorom Vášho projektu? Je to naozaj súrne“. „Ha!“ – vykrikol Matt, „Matt Tennant pri telefóne. A s kým mám tú česť, ak smiem vedieť? Doktor kto?! A prečo mi voláte uprostred hlbkej noci?!“. „Doktor, len Doktor, nič viac nič menej. Ja a moji, hmm, kamaráti sme uviazli vo veľkom Nič, spolu s akými si postavami, ktoré neexistujú, ale i tak tu sú na moje pomery až veľmi. Moja T.A.R.D.I.S. si s tým nevie poradiť, vypla sa a...“ v tom Doktora preruší Matt, „Čo? Aké Nič? Aké postavy čo neexistujú? Ako tam môžu byť keď neexistujú? A čo je preboha T.A.R.D.I.S.? Nemyslím si, že toto je vhodný čas na srandičky! Si to ty, Steven?! Toto nie je vôbec

vtipne! To si bol ty! Že áno? To ty si vložil do programu tie tri postavy s tou modrou policajnou búdkou! Čo sú zač..“ v tom ho Doktor zastaví, „Spomaľ Mett!! Ja nie som Steven a ani neviem kto ten Steven je. Som Doktor a spolu s Amy a Rorym sa snažíme prísť na to kde to presne sme a ako sme sa sem dostali. A ty nám môžeš pomôcť.“ „Ako vám môžem pomôcť? Všetci ani neviem kto ste, rovnako ako vy neviete, kto som ja. Nikdy som o Doktorovi nepočul ani o Amy ani o žiadnom Rorym neviem. Prečo by som vám mal pomáhať?“ odvetil Matt. „Musíš nám proste veriť!“ odpovedá Doktor. „Prečo by som vám mal veriť? Vôbec vás nepoznám a voláte mi uprostred hlbkej noci! Dobrú noc!“ Matt už sa chystal zložiť telefón a pokračovať vo svojej predošlej práci. Ale v tom ho hneď vyrušil Doktor. „Počkaj! Čo je to za postavy v tom vašom programe? Tie postavy s modrou policajnou búdkou o ktorej ste predtým hovorili. Ako tie postavy vyzerajú? Majú hnedé, blond'avé a ryšavé vlasy a stoja pri modrej búdke a jeden z nich drží telefón? A čo je to vôbec za program?“ pýta sa Doktor. „Počkať, ako to všetko viete?! Kto ste? To vy ste ich tam nahráli?! Ako ste sa sem dostali? Prečo si myslíte, že vám poviem o tom programe všetko? Nič vám nepoviem!! Je to tajné a viem o tom len ja a Steven!“ hneď odpovedá Matt. „Musíš nám proste veriť. Pozri sa na obrazovku a povedz čo tam vidíš. Budem ti mávať!“ rýchlo zo seba vydal Doktor skôr ako Matt zloží telefón.

Matt uprel svoj pohľad na obrazovku, zadíva sa a neverí vlastným očiam. Jedna z postáv, tá s hnedými šialenými vlasmi mu máva. „To je len náhoda!“ povedal, „Nemôžete byť v tom programe, však to nie je možné.“ „Sme tam, úplne celý a kreslený. Amy, Amy! Zamávaj!“ štuchá Doktor do Amy, ktorá sa najskôr divne pozrela a potom s úsmevom na tvári začala mávať nevedno kam a prečo. Nechápaný Rory len tak pozerá čo sa to vlastne deje a snaží sa pochopiť prečo obaja mávajú. V tom zo seba vyhrkne len jednu vetu „Čo to robíte?“ „Sme v počítačovom programe pána Matta Tennanta a Stevana Moffata.“ Odpovedá Doktor. „Ako môžeme byť v počítačovom programe? Je to vôbec možné?“ pýta sa Amy. „Nie, nie je.“ Odpovedá Doktor. „Tak čo tu robíme?“ zapojí sa do rozhovoru aj Rory. V tom Mattovi dôjdu slová, podoprie si hlavu rukami a premýšľa ako to je možné. „Ako ste sa dostali do môjho programu?“ nakoniec povedal. „Nemám najmenšie tušenie.“ Odpovedá Doktor, „čo je to vlastne za program? K čomu slúži a ako funguje?“

Matt sa lepšie usadí na stoličku a začne rozprávať: „Je to program na uľahčenie práce animátorov. Súčasťou toho programu je veľký skener, ktorý je vlastne len obyčajná veľká plošina na zemi po ktorej sa dá keď je vypnutý normálne chodiť aby nezaberal veľa miesta. Má slúžiť predovšetkým na prenos hercov do programu a späť. Tento skener je ale bohužiaľ zatiaľ len vo vývoji, pretože sme zatiaľ neprišli na to ako k nemu priradiť pevný bod v programe a teda všetko čo sme doteraz preskenovali do programu sa objavuje náhodne po celej scéne a stráca sa. Program však funguje úplne perfektne a bezchybne. Teda zatiaľ ho skúšame a vylepšujeme pomocou postáv a objektov, ktoré do programu doslova napíšeme v kóde – vid' tie zelené postavičky naproti vás.“ Vysvetľuje nadšene Matt, akoby úplne zabudol s kým to hovorí. Zrejme bol tak zaujatý otázkou a tak strašne si prial, aby jeho práca zaujímala aj niekoho iného a nie len jeho ženu, tak si ani neuvedomil, že celú prácu práve vyklopil niekomu úplne cudziemu a neznámemu. Keď si uvedomil, čo práve urobil, bolo už bohužiaľ preňho až príliš neskoro. Zamlčal sa a zvažoval nad správnymi slovami, ktoré teraz povie. Bolo by zbytočné tvrdiť, že všetko čo pred chvíľkou povedal je klamstvo. A tak len čakal, čo odpovie Doktor.

Pevný bod

„Aha, konečne mi to dáva trošku význam!“ Doktor zložil telefón, chytil sa za hlavu, usmial sa a začal niečo písať do mobilu „No jasné, ako to, že mi to nedošlo skôr! Je to tak jednoduché a prosté! Som ja ale hlúpy!“ V tom ho preruší Amy „Doktor? Už máš plán? Vieš čo sa deje?!“ Doktor sa na ňu len pozrel a niečo stlačil na mobile. V tom sa zvrhol na päte a vykročil smerom k zeleným postavičkám a na mobile opäť vytáča číslo na Matta. „Kam to zas beží.“ Baví sa Amy s Rorym, ktorý sa za ním v momente rozbehli. Než do dobehli doktor už zas s niekým volal.

Prvé čo Matta napadlo bolo, že ten telefón nezdvihne a nechá tých troch v programe. Prečo by im mal vôbec pomáhať? Pomyslel si. Ved' o nich nič nevie, čo ak sú to zloději, alebo nejaký ľudia z nejakej tajnej organizácie, ktorá chce získať podklady k projektu! Ale i cez všetky jeho obavy mal nutkanie zdvihnúť ten telefón. Však takéto niečo sa nestáva každý deň. A bol to vôbec prvý človek, ktorý sa naozaj zaujímal o jeho prácu. „Haló!“ povedal, keď nakoniec zdvihol. „Doktor, si to ty?! Prečo si predtým zavesil?“ Matt sa už chystal Doktorovi vynadať za to, že mu zložil telefón úplne bez upozornenia a vysvetlenia v čom ho ale doktor prerušil, „Prišla ti tá správa s kódom?“ Zaskočený Matt sa pozrel na mobil a až vtedy si všimol, že má jednu novú SMS. „Áno, vidím ju.“ Odvetil skôr ako mu doktor stihol povedať niečo ďalšie. „Je to kód, ktorý opraví všetky nedostatky v zdrojovom kóde, vlož ho na koniec toho vášho kódu a malo by to fungovať. Je tam už aj preddefinovaný pevný bod pre skener, ktorý som zadefinoval presne na moju T.A.R.D.I.S.“ hovorí mu Doktor.

Matt si pozerá kód, ktorému takmer vôbec nerozumie. Je to tak krátke, sotva jeden riadok. Taká hlúposť, to nemôže fungovať! Pomyslel si a v tom ho tam začal celý prepisovať. Všetkým by tým i tak vôbec nič nestratil. Už to má celé prepísané a chystá sa stlačiť Enter, ktorým by všetko potvrdil a celý program bude znova bezchybne fungovať. V tom ho preruší Doktor, „Čo sú zač tie zelené príšery? Akú tu majú funkciu? Na čo slúžia?“ Matt sa na chvíľku zamlčí a nakoniec odpovie, „Je to súčasť programu, slúžia ako testovacie objekty. Ahh, skoro som na ne zabudol! Musím ich preprogramovať. Všetko čo sa im dostane pod ruky premenia v prach.“ Doktor sa na malé zelené postavičky pozrel, a začal od nich pomaly, ale iste ustupovať preč smerom k T.A.R.D.I.S. Matt sa pustil do prepisovania kódu postavičiek aby boli úplne neškodné. Hneď ako dopísal kód, ozval sa zas Doktor, „Stlač Enter hneď ako ti poviem!!“ Matt len prikývol hlavou ako by si myslel, že ho Doktor zreteľne vidí a čakal na jeho pokyn.

Doktor s Amy a Rorym sa rozbehli do T.A.R.D.I.S. dúfajúc, že hneď ako sa dostanú späť do T.A.R.D.I.S. a Matt stlačí Enter, tak všetci budú v bezpečí a zas celý z mäsa a kostí. Zbesilo vtrhnú dnu a všetci naraz kričia „Enter! Stlač tú klávesu! Teraz!“ a nadšene čakajú až ich skener dostane preč z tohto podivného miesta. Matt rýchlo stlačil klávesu a dúfal, že to vyjde tak ako má a nič sa nepokazí.

Zabudol však na jednu podstatnú a dôležitú vec. Kým skener zo skenuje všetky hodnoty a preniesie ich celé bezchybne do reality, potrvá to pár minút. Chytil sa za hlavu a nadával si ako na to mohol zabudnúť. Hneď to oznámil Doktorovi a dúfal, že to nebude nejaký naozaj závažný problém. Doktor sa pozrel na Amy a Roryho a túto správu im oznámil. Ich nadšenie rázom prešlo a začali premýšľať ako dlho to asi bude trvať a či sa niečo nepokazí. Doktor si spomenul na zelené postavičky, s ktorými tu mali tú česť celú dobu byť. Rozbehol sa k dverám T.A.R.D.I.S. a otvoril ich. Videl ako sa niečo zelené hrnie ich smerom. Zľakol sa a dúfal, že ich Matt preprogramoval správne a sú úplne neškodné.

Spomienky

Amy pribehla k Doktorovi a pozerá mu cez rameno. „Doktor! Čo to je?“ pýta sa. „Čo myslíš, čo je čo?“ odpovie Doktor. „To zelené, čo beží našim smerom. Je to neškodné? Sú to mimozemšťania? A kde to vlastne sme?“ Doktor s Rorym na ňu nechápavo pozerajú „Amy ako si mohla zabudnúť?“ a v tom Doktora preruší Amy „Doktor! Ty si kreslený!“ Doktor rýchlo vytiahne sonický šraubovák a začne ju hneď sonikovať. Rory pribehne za nimi a pýta sa „Čo to s ňou je? Je v poriadku? Čo sa jej stalo? Amy vieš kto ja som?“ „Jasné, že viem hlupáčku. Ako by som na teba mohla zabudnúť. Všetkým som ťa dokázala priviesť späť ty môj Riman!“ Rory vôbec nechápe o čo ide. Nevie, či to má byť pokus o srandu, alebo skutočne zabudla? Premýšľa ako môže zabudnúť na to, čo sa stalo pred ani nie momentom. Veď to je nereálne. Za celý svoj život toho prežil naozaj veľa. A to nemá len tak hocijaký život ako ostatní ľudia. Takýto prípad zažil teraz prvýkrát za posledných 2000 rokov. A to doslova 2000.

Rory pozrel na Doktora, ktorý bol podľa výrazu rovnako prekvapený ako on. „Amy, čo si pamätáš ako posledné?“ pýta sa jej Doktor. Amy sa divne pozrela ako by nechápala otázku a nakoniec povedala, „No, boli sme v T.A.R.D.I.S. a ona, ona nešla ovládať, upadla som a omdlela. A.. kedy som sa prebrala? Akoto, že si nepamätám ako som sa prebrala? Doktor, to je nejaký tvoj trik?“ Doktor zamieril šraubovákom na zelené príšery, ktoré sa veľkou rýchlosťou približovali. Zabuchol dvere, aby sa nedostali dnu. Chvilku udivene pozerá na šraubovák. „To predsa nie je možné. Každá z tých zelených oblúd tam vonká, má časť tvojich spomienok. Akoby ti ich úplne vytiahli z hlavy a tebe nezostal ani kúsok.“ Na chvíľku znovu otvoril dvere a vykukol von. Znovu ich všetkých zosonikoval a zavrel dvere. „Už ich nemajú. Akoby tie spomienky zjedli. Oni sa nimi snád živia.“ V tom sa T.A.R.D.I.S. otriasla a všetci sa chytili zábradlia, aby nespadli.

Lúčenie

Na plošine skeneru sa objavila modrá policajná búdka. Matt sa zaradoval a šiel k nej. Dvere sa otvorili a vyšiel z nich Doktor, s Amy a Rorym v päťách. „Doktor, vítajte späť v realite. Vysvetlite mi už konečne ako ste sa objavili v mojom programe?“ Doktor zavrtel hlavou a odpovedal: „T.A.R.D.I.S. nás tam zanesla. Nevieť prečo, neviem ako. Najskôr sa asi pokazila a chcela núdzovo pristáť.“ Matt sa zamračil: „Čo? T.A.R.D.I.S.? Čo to je?“ Doktor sa usmial a odpovedal iba jednou vetou: „Počkaj a uvidíš.“ Zavrel dvere. Matt znovu zaregistroval ten zvláštny, nepríjemný zvuk. Svetlo blikalo. Od T.A.R.D.I.S. sa odlepil zelený tieň. Zvuk stúpala a klesal. Búdka bledla. Na koniec úplne zmizla. Nezostala po nej ani stopa. Matt udivene zakrútil hlavou a vrátil sa späť k stolu. Na obrazovke svietila chybová hráška. Matt nechápal prečo. Pozrel sa na hodinky. „Panebože, to už je toľko hodín?“ Zdvihol sa a vyrazil domou. Po krátkej ceste dorazil domou. Zaklepal na dvere. Chvíľku sa nič nedialo, potom mu prišla jeho žena otvoriť. „Kde si bol tak dlho? Mala som o teba strach. Pod' dnu je tu zima.“ Matt sa usmial a vošiel dnu. Hodil na zem tašku, ktorú mal na pleci. „Stratil som pojem o čase. Prepáč. Nabudúce prídem domou skôr.“ V tom si vyzul svoje veľké špinavé baganče z nôh a hodil ich do kúta miestnosti. „Buď po tichšie deti už spia.“ Matt sa zamračil a začal premýšľať, „Aké deti?“

Jednotky a nuly

THE END